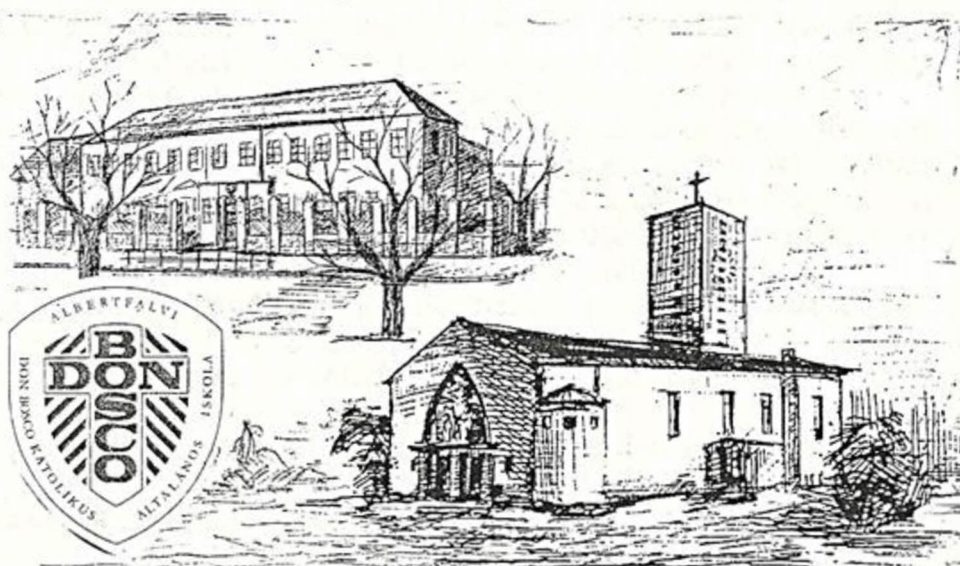

EGYHÁZKÖZSÉGI LEVÉL

* 1992 K A R Á C S O N Y *

ALBERTFALVI DON BOSCO KATOLIKUS
ÁLTALÁNOS ISKOLA

ALBERTFALVI RÓMAI KATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

KARÁCSONYUNK...

Egyházközségi levelünk címlapja megváltozott. A templom mellett helyett kapott a Don Bosco Iskola is, amely az Egyházközség irányítása alatt működik. Ezért érthető, hogy e levelünkben közöljük:

- az Iskola történetének áttekintését,
- a tanévnyitó-ünnepség beszédeit,
- az Iskola igazgatójának rövid összefoglalóját,
- az Iskola zászlójának szentelési ünnepén és az 1956-os forradalom és szabadságharc emlékünnepein elhangzott miniszteri beszédet.

Az adventi előkészületi idő a várakozás ideje: átéljük az emberiség nagy várakozását Urunk végső eljövételére, test szerinti születésére és az életünk végi találkozásra. De ezen a karácsonyon vissza kell emlékeznünk arra a nagy várakozásra is, melyet az Iskolánk miatt éltünk át.

A kezdet, az ötlet a Kereszténydemokrata Néppárt XI. kerületi szervezetétől ered. Előálltak és tolmácsolták a katolikusok jogos igényét: katolikus óvoda és iskola kellene. A bizonytalanság csak az első lépésekig tartott. Íme a kronológiai táblázat:

1990. május: a KDMP felmérése a kerület plébániáin a katolikus óvoda és iskola iránti pontos igényről.
1990. nyara: a Szent Gellért plébánián a katolikus óvoda megvalósítására Egyesület jön létre.
1990. ősze: megfogalmazódik a szándék: legyen a katolikus iskola Albertfalván.
1991. febr. 4.: szándéknyilatkozat beadása a Budapest Főváros XI. Kerület Önkormányzat Polgármesteri Hivatalába.
1991. márc. 18. Dr. Szakos Gyula székesfehérvári megyéspüspök jóváhagyó és támogató levele.
1991. márc. 22.: Dr. Juhos Katalin alpolgármesternő levele, melyben az ügy vizsgálatát ígéri későbbi időben.
1991. június: a Iskolaalapítvány létrehozására alapító tagokat keresünk.
1991. szept.: az iskola-szervezőbizottság felállítása.
1991. november: a katolikus iskola igényére való újabb felmérés (dec. 31-ig 384 szülő jelezte 514 gyermek igényét 1 éves kortól, tehát leendő iskolásokról is).
1991. dec. 4.: az iskolaalapításról az első tájékoztató megtartása a szülők részére a zsúfolásig megtelt templomban.
1991. dec. 6.: Az Albertfalvi Don Bosco Iskolaalapítványt létrehozza 35 alapító tag.

1991. dec. 14.: Az iskola alapítás iránti kérelem benyújtása a Budapest Főváros XI. Kerület Önkormányzat Polgármesteri Hivatalába.
1992. jan. 27.: az Önkormányzat Oktatási Bizottsága 7:2 arányban támogatja a tervet.
1992. jan. 29.: az Önkormányzat Költségvetési Bizottságának 9 tagja egyhangúlag támogatja a tervet.
1992. jan. 30.: az Önkormányzat Képviselőtestülete éjszakába nyúló ülésén 41 igen, 2 tartózkodás és 6 ellenszavazattal megadta az iskola alapításához az elvi engedélyt.
1992. jan. 31.: Bosco Szent János ünnepén az Albertfalvi Egyházközség Képviselőtestületének tagjai megalapítják az **Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolát.**
1992. febr. 6.: Hálaladó és könyörgő szentmise templomunkban az Iskoláért. A szentmisét Dr. Takács Nándor székesfehérvári megyéspüspök végezte, a szentbeszédet Havasi József, a szalézi rend tartományfőnöke mondta.
1992. febr. 20.: szülői értekezlet a templomban, tájékoztatás a felvételtől. Az Igazgatói és a tanítói/tanári állásokra a pályázatok kiírása.
1992. febr. 25.: Dr. Takács Nándor székesfehérvári megyéspüspök úr jóváhagyja és megerősíti az Iskola alapítását.
1992. márc. 15-25.: a pályázatok elbírálása.
1992. ápr. 23.: a megállapodás aláírása a Budapest Főváros XI. Kerület Önkormányzata és az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség között az Albertfalva utca 9-11. számú épület használatba adásáról a Don Bosco Iskola részére.
1992. máj. 24.: Dr. Takács Nándor székesfehérvári megyéspüspök úr kinevezi az Iskola első igazgatóját, Dr. Párdányi Miklósné személyében.
1992. jún. 8.: A Don Bosco Iskola megkapja a működési engedélyt.
1992. jún. 8.: Az Egyházközség Képviselőtestülete létrehozta az Egyházközségi Iskola Bizottságot.
1992. jún. 29.: A Petőfi Sándor Általános Iskola régi épületének — az Albertfalva utca 9-11. szám alatti rész — átadása a Don Bosco Iskola használatába.
1992. aug. 31.: Az Iskola megáldása és tanévnnyitó.
1992. szept. 1.: Az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola 8 évfolyamon, 12 osztályban több mint 250 tanulóval megkezdte az első tanévét.

E szerény ajándék átnyújtásával kívánok áldott, szent karácsonyi ünnepeket és eredményekben gazdag új esztendőt az Egyházközségünk híveinek és a Don Bosco Iskolában tanulók családjainak valamint az Iskola minden pedagógusának, dolgozójának.

Szeretettel:

Dr. Verbényi István
plébános

Madaras Gábor, az Albertfalvi Szent Mihály Egyházközség képviselőtestülete elnökének köszöntője az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola évnyitóján 1992. augusztus 31-én

Kedves Püspök Atya, tisztelt vendégeink!

Az Albertfalvi Egyházközség képviselőtestülete és a hívek nevében köszöntöm Püspök Atyát, valamint kedves vendégeinket. Most együtt vagyunk, azért, hogy a Don Bosco Katolikus Iskola évnyitóján, a Veni Sanctéjén és az iskola megáldásán részt vegyünk. Nagyon nagy ünnep ez az egyházközség életében. A katolikus iskola abban különbözik a többi iskolától, hogy középpontjában Krisztus áll. Minden tudást, amit ti, gyerekek itt megkaptok, úgy kaptok meg, hogy Krisztus áll ennek a tudásnak a középpontjában. Úgy kell magkapnotok, mintha Krisztuson keresztül érkezne hozzátok. Ebben különbözik a katolikus iskola a többi iskolától, és talán ebben tud és ad valami pluszt a többi iskolához képest. Én magam is abban a kegyelemben részesülhettem, hogy katolikus iskolába jártam. Gyakran eszembe jut néhány szó, vagy mondat. A következőket a ballagáson énekeltünk:

*Ne féljünk az életharctól, van vitéz fegyverünk,
erős hitünk, tudományunk, hazaszeretetünk.*

Adja a Jóisten, hogy ebben a katolikus iskolában olyan gyerekek nevelődjenek, akiknek erős a hite, erős a hazaszeretete és megalapozott a tudása. Adja a Jóisten, hogy az innen kikerülő tanulók becsületes állampolgárként szolgálni tudják a Hazát. Adja Isten, hogy ez így legyen!

**Dr. Verbényi István, az Alberfalvi Egyházközség
plébánosának köszöntője**

Főtisztelendő Püspök Atya!

Alberfalva felelős lelkipásztora tisztelettel kérem, hogy az Alberfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolát, amelyet indulásra előkészítettünk, az ünnepi tanévnyitó keretében szíveskedjék megáldani.

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm az egyházközség nevében és kérem, hogy ezen az ünnepünkön velünk együtt örvendezzék és Isten áldását hozza hozzánk.

Takács Nándor székesfehérvári megyéspüspök beszéde

Jó néhány évvel ezelőtt én magam is napról napra ebben a templomban szolgáltam. Fenn voltam a kóruson és az orgonát szólaltattam meg vagy az énekkart vezettem. Az isteni gondviselés úgy rendelte, hogy az akkori állami tényezők megakadályozták, hogy papként dolgozzam azokban az időkben. Isten azonban megóvott attól, hogy börtönbe kerültem volna, vagy megkínoztak volna, és itt szolgálhattam a templom körül az istentiszteleteken orgonaszóval, énekkarral, kórusal.

S most, itt vagyok talán az egyik legszebb pillanatnál. Itt vagyunk azért, hogy ebben a szívembezárt templomban egy olyan esemény történjék, amely ennek a templomnak az életében — bár megérte már a templom 50 éves jubileumát — eddig még soha nem történt meg. Egy katolikus iskola növendékei, tanárai köszönhetik a lelkipásztort és az egyházmegye főpásztorát. Olyan dolog ez, ami történelmi léptékkal mérve is jelentős. Isten nekünk osztotta ki ezt az időt, nekünk adta meg ezt a nagy lehetőséget. Ezért most a szentmisén, a Veni Sancteben, a tanévet megnyitó, a katolikus iskola kapuit megnyitó, nagy ünnepi szentmise elején köszönetet mondok. Köszönetet mondok mindazoknak, akikben fölvetődött a gondolat, akik utánajártak, hogy a gondolat testet is öltson, akik részt vettek ennek a gondolatnak a részletes kimunkálásában, hogy végre a mai napon csillogó szemű gyerekek között lehetünk. Köszönetet mondok, hogy a Szentlélek Úristen megvilágosító, segítő kegyelmét kérhetjük az iskolaév kezdetén.

Köszönetet mondok az Egyházközség lelkipásztorának, képviselő-testületének, azon belül is annak a szervező bizottságnak, amely sok-sok keserves órát, napot, hetet élt át, amíg végül is megtalálták a célravezető és megfelelő megoldást. Köszönetet kell mondanunk a kerület vezetőségének,

polgármesterének, a művelődésügynek, az önkormányzati képviselő-testületnek és a kerület országgyűlési képviselőjének. Köszönetet mondok mindnyájuknak, hogy végül is, ha nem is minden nehézség nélkül, de igent tudtak mondani arra a kezdeményezésre, hogy ennek a kerületnek az iskolapalettája színesedjék. Induljon el itt egy olyan iskola, amely a nemzeti alaptanterv alapján történő oktatáson túl egy olyan etikai értéket akar továbbítani, amely eddig hiányzott az oktatásból. Biztos vagyok benne, hogy ez a szellemiség az egész kerületet fogja gazdagítani.

Gondolom, hogy emögött ott van az a felismerés, hogy az ifjúság a jövőt jelenti, és mi egy egészséges magyar jövőt akarunk építeni. Építeni akarjuk a kerületben megmutatkozó összefogó szellemiséget, az önbecsületet, a több igazságot. Ennek az építőmunkának során több becsületes munkást kívánunk itt a kerületben felnevelni. Ennek elsősorban nem anyagi vonzata, hanem erkölcsi előfeltétele van. A munkakerülők, a betörők, a garázdálkodók nem a gyakorló hitüket megelő emberekből verbuválódnak. És ha egy kerület vagy közösség olyan embereket tud felnevelni, akiknél nyugodtan kinn lehet hagyni az utcán lelakatolás nélkül a kerékpárt, ahogy már az északi országokban ezelőtt jónéhány évvel ezelőtt így lehetett tenni, vagy a teljes köcsögre rá lehet rakni az árát, és azt senki el nem viszi, azáltal mindenki nyer. Ha ilyen embereket tud a közösség, a kerület felnevelni, ebben az új típusú, új formátumú iskolában, az csak öröm lehet és nyereség.

S akkor most, amikor ennek az új iskolának a indulásakor, itt a templomban jövünk össze, ez nem egyszerű jámborkodás. Ez elkötelezettség a növendékek felé. A tanári kar és az egyházközség vezetősége ezt az igaz emberi értéket, elkötelezettséget kívánja továbbadni. — Mert nem uralkodni kíván az egyház, hanem a maga két évezredes etikáját és hitét kívánja föl kínálni. Ha egy közösség ezt elfogadja, nagyon rövid időn belül megtapasztalhatja azt, hogy mindenki nyert ezáltal. Senki sem veszíthet, nincs szembenállás, hanem segítségnyújtás. Keresztény lelkületünk, Krisztustól eltanult magatartásunk nem is engedné a szembenállást. Jézus azt tanította, szeresd felebarátodat mint önmagadat, sőt úgy szeresd, ahogy én szerettelek titeket. De még ha ellenségnek titulálná és minősítené valaki magát, még azt is szeretni fogjuk. S ezzel a szeretettel indulunk neki az iskolaévnek, tanárok, szülők, az egyházközség vezetősége, az egyházközség iskolabizottsága és a kerület állami vezetősége is, élén a polgármesterrel.

Íme megszületett egy új hajtás, egy új sarjadás, amelyből nagy és szép gyümölcsű remények származnak. Az év végén már szüretelni fogunk!

Korzenszky Richárd, a Művelődési és Köznevelési Minisztérium főosztályvezetőjének beszéde

Főtisztelendő Püspök Úr, tisztelt Polgármester Úr, mélyen tisztelt Egybegyűltek, kedves Tanárok, Szülők, Diákok!

Ünnepi óra ez! Azt is mondhatnánk, hogy történelmet írunk most itt közösen. Azt a történelmet, melynek kerekét nem lehet visszafelé forgatni. Hiszen most itt Albertfalván a jövő építésének egy rendkívül jelentős állomásához érkezünk el.

Az elmúlt negyven évet sokféleképpen lehet értékelni. Hadd utaljak csupán arra, hogy az iskolák egysíkúak voltak. Kötelező világnézet volt az iskolában, a szabadság nem érvényesülhetett. Immár két esztendeje Magyarországon minden jószándékú, felelős ember azon fáradozik, hogy valóban a miénk lehessen ez az ország. Mindenki szabadon élhessen ebben az országban és ne legyen semmiféle különbségtétel ember és ember között. Azon fáradozunk, hogy mindenki valóban szabad lehessen, szabadon vállalhassa önmagát.

Egy katolikus iskola megnyitásán vagyunk együtt. Mi az, amit a társadalom ettől az iskolától elvár? Azt várja a társadalom, hogy katolikus legyen, és azt várja, hogy iskola legyen. Az iskola a tradícióknak, a hagyományozásnak és az értékek továbbadásának a helye. Ezt kell megtennie ennek az iskolának is!

Meg kell valósulnia, hogy ez az iskola is közvetítse az igazságot, a jószágot, a szépséget és a tiszta emberi értékeket.

Az iskola a szabadság helye is, annak ellenére, hogy az iskolában van becsöngetés, van kicsöngetés és fegyelem van. Mégis az iskola az a hely, ahol mindenki önmagává válhat, ahol mindenki felnőtté válhat.

Minden ember más és más. Mindenki arca különböző. Minden iskolának azt kell szolgálnia, hogy az odajáró diákok emberré váljanak, önálló személyiséggé fejlődjenek. Önálló személyiségekké váljanak, amely megkülönbözteti őket a többiektől. Mindenkinnek saját megismételhetetlen sorsa van, egy élete, egy halála.

Ehhez a saját élet kialakításához kell az iskolának hozzásegíteni a diákokat.

A szabadság és a fegyelem mellett ugyanakkor az iskola a tolerancia helye is. A tolerancia igazi jelentése: a másság elfogadása. A tolerancia divatos szó. Ez a fogalom ma olyan felhangokat kap, hogy aki toleráns, az a másik személyt eltűri. Nem csak erről van szó, hanem arról is, hogy mindenki el tudja fogadni a másik személy másságát is, egy reményteli demokratikus Magyarországon.

A katolikus iskola a nevében is vallja ezt a másságot. Kell, hogy elfogadja a társadalom is ezt a másságot. Ezzel párhuzamosan a társadalom is elvárja a katolikus iskolától, hogy az iskola is fogadja el mások másságát. Nem játék ez a szavakkal, hanem a szabadságnak valóban a feltétele, hogy egyenrangúak lehessünk.

Egy arányos méretű nagy kézfogásra volna szükség, akkor amikor valóban történelem formáló időkben élünk és cselekvő részesei vagyunk.

Ez az iskola katolikus, ez azt is jelenti tehát, hogy vallásos. A katolikus egyház hitvallása szerint vállalja ez az iskola a világnézetet. Az elmúlt negyven esztendőben - ez statisztikai tény - a vallásos családokban volt nagyobb a gyermekek száma. Úgy tűnik, hogy elsősorban a vallásos családokban fogadták a gyermeket áldásként. Jogos tehát, hogy a vallásos szülők gyermekei számára is legyenek iskolák. Különböző felmérések vannak. Százalékban kifejezve 15 és 20 százalék közöttre teszik a szakemberek azoknak a számát az országban, akik vallásosak, egyházuk tanítása szerint. Az egyházi iskolák száma nem éri el a 2 százalékot sem, annak ellenére, hogy az országban a magukat valamilyen módon valláshoz tartozónak vallók száma jóval 50 százalék felett van. De tulajdonképpen nem is szabad százalékban gondolkodni, arról van szó, hogy ahol a kérdés jelentkezik, ahol a helyi igény megfogalmazódik, ott legyen lehetőség ennek az igénynek a megvalósítására.

Közös felelőssége az egyházközségnek, az önkormányzatnak, hogy erre a kihívásra helyes választ adjon. A katolikus iskola nemcsak annyit jelent, hogy a katolikus egyház tanítása szerint hitvallását vállalja, hanem a társadalom elvárja a katolikus iskolától azt is, hogy a szó tágabb értelmében legyen katolikus. Legyen szabad idézzem Babits Mihályt:

Én katolikus vagyok, azaz hiszek a nemzeten felül álló egész világra szóló katolikus igazságban.

Más szóval hiszek az igazságban, amely túl van a politikán és életünk helyi és pillanatnyi szükségletein. A katolikus iskola egész működésének meg kell felelnie annak a kihívásnak, hogy az iskola nem lehet helye politikai csatározásoknak, az iskola az emberért, a diákokért van, az iskola érdekében össze kell fogni mindenkinek, bármilyen felfogású is legyen, össze kell fognia minden igazságot igazán elkötelezetten kereső embernek. A katolikus iskolában érvényesülnie kell a politikától, a napi szükségletektől független igazságnak. És még valami: a katolikus iskola nem annyit jelent, hogy kiválogatja a gyermekeket, a katolikus iskola nem egyszerűen elit iskola, ahogy mondani szokták. A katolikus iskolának vállalnia kell a szerényebb képességűeket, vállalnia kell az elhanyagolt, az elhagyatott gyermekeket is — akik milyen sokan vannak ebben a társadalomban. Hadd idézzem Pilinszky Jánost, a katolikus költőt:

Katolikusnak lenni nem elkülönülést jelent, nem valami mennyei elkötelezettséget, hanem vállalását mindenkinek és mindennek.

Amikor a művelődési és közoktatási miniszter, Andrásfalvy Bertalan miniszter úr nevében üdvözlöm ezt a megnyíló iskolát, azt kívánom, hogy tudjon jelen lenni a társadalomban iskolaként és katolikusként. Tudjon szerves része lenni a magyar közoktatási rendnek - legyen sajátos arculata és legyen ez az iskola jelen szűkebb honunkban, Albertfalva társadalmi életében.

Kívánok ennek az iskolának elkötelezett tanárokat, vidám, szabadlelkű gyerekeket, kívánok olyan szülőket, akik szívesen adják ide gyermekeiket, és kívánok ennek az iskolának olyan iskolaszomszédokat, testvériskolákat - bármilyen felfogásúak is legyenek -, amelyekkel együtt lehet építeni az igaz emberséget, az igazságot, a jóságot és a szépséget szabadon, elkötelezetten, valamint az élet közös emberi értékei alapján. Kívánom, hogy Isten éltesse ezt az iskolát!

Bánhegyi Emil, Budapest Főváros XI. Kerület Önkormányzat Polgármesterének beszéde

Mélyentisztelt Püspök Atya, tisztelt Vendégeink, s mindenekelőtt kedves Gyerekek!

A boldogság érzése tölt el, hogy önökkel együtt örülhetek a mai napnak. Ez a nap a XI. Kerület Önkormányzat életében nagyon jelentős pillanat, hiszen egy új, katolikus szellemű iskolával gyarapodtunk. Így kerületünk több mint 50 oktatási intézményének sokszínű palettáján új szín jelent meg a Don Bosco Katolikus Általános Iskola születésével.

Képviselőtársaimmal büszkék vagyunk arra, hogy részesei lehettünk a szeretetnek otthont adó iskola megalakításában és névtelen segítői vagyunk fiataljaink szellemi kibontakozásának. Albertfalva híven őrizte múltja emlékét és méltó módon fogadta a Don Bosco nevét viselő intézmény létrejöttét.

„Mindig úgy jártam el, ahogy Isten azt nekem sugalmazta, és ahogyan a körülmények megkövetelték.”

- vallotta a szegénysorsú ifjúság és nép apostola. Ezzel a gondolatával figyelmeztet bennünket arra, hogy a fiatalok formálásának folyamata összetett, együttes munka. Együttes munka elsősorban a gyerekeknek, a nevelőknek, a szülőknek és az iskola közeli és távoli közreműködőinek. Szeretném, ha az önkormányzat is a közreműködők között érezné magát.

A szaléziánusok rendje, amelyet Don Bosco atya alapított, a segítségre szoruló gyermekek támogatója volt és maradt napjainkig. Népszerűségük nevelési programjukban és nevelési módszerükben gyökerezik. Jelszavuk:

„Értelem, vallás és szeretet!”

Vallom, hogy aki a szeretet melegében, a hit biztonságában szellemi képességének fejlesztésére képes, az a társadalom jó állampogára és jó kereszténye lesz.

Jelenünk sürgető igénye, hogy kiegyensúlyozott, felkészült fiatalok hagyják el az iskola kapuit, és értelmes munkásemberek legyenek. S mikor válik a rakoncátlan, a játékos gyermekből értékeit mások javára fordítani tudó felnőtt ember? Ha megérinti őt a játék öröme, a megértés, a törődés szándéka és a példamutatás vágya. Ha megérzi a játék felszabadító erejében a szellemi kitárulkozás vágyát, ha megtanulja feltölteni lelkét szeretettel, hogy képes legyen átadni azt az arra rászorulóknak.

A mai felfokozott, feszültségekkel teli világunkban legyen a Don Bosco Katolikus Általános Iskola a megnyugás szigete.

Kívánom, hogy a bizalom és a kötelességtudás légkörében nevelődjenek a gyerekek jó állampolgárokká és jó keresztényekké. Reménykedjünk, hogy Don Bosco példamondatát —

„Da mihi animas, tolle ceteras!”

(A lelkedet add nekem, a többivel rendelkezél)

- minél többen ismerik meg, érdeme szerint értékelik, különösen a környezetünkben levő iskolák tanulói és nevelői, és a gyakorlatban is megvalósul a családokban, az iskolában és minden nevelőintézetben.

Az iskola működéséhez nagyon sok sikert kívánok!

Egy éve működik a DON BOSCO ISKOLAALAPÍTVÁNY. Az Alapítvány feladatai közé tartozik az Iskola támogatása és segítése: taneszközök beszerzése, a hitoktatás megfelelő szintű biztosítása, pályázatok kiírása, elbírálása és jutalmazása.

Az Alapítványon keresztül az Iskola a következő csekk számlaszámon támogatható: MHB 315-12741.

Dr. Párdányi Miklósné, az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola igazgatójának beszéde

Kedves Gyerekek, kedves Szülők, kedves Vendégeink!

Amikor a múlt év decemberében először jöttem ide a plébániára, Verbényi Atyához azzal az elhatározással, hogy az itt szerveződő katolikus iskola tanára szeretnék lenni, a templom körüli fák csupaszon álltak, tél eleji szürkesség burkolta a teret, mégis az volt az érzésem, hogy milyen szép, nyugodt, emberléptékű itt ez a kis tér, középpontjában a templom és szemben vele az iskola.

A templom és az iskola életünk két meghatározó tartópillére. Akkor is és most is Reményik Sándor sorai ötlöttek és ötlenek fel bennem:

*„Kicsi fehér templomotokban
Most minden erőök tömörülnek
Kicsi fehér templompadokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink
Szemükbe biztatás vagy vád
Ne hagyjátok a templomot
A templomot s az iskolát!”*

Azt hiszem, az ősök szemében nem lehet vád, hiszen az albertfalvaiak nem hagyták sem a templomot, sem az iskolát. Köszönet illeti mindazokat, akik áldozatot hoztak azért, hogy ez az iskola létrejöhessen, és azokat is, akik továbbra is szívügyüknek tekintik az iskola támogatását.

Köszönet illeti kollégáimat, tanártársaimat, akik közül a legtöbben komoly szakmai múltat, megbecsülést hagytak maguk mögött, hogy ezen a rég-áhitott, de még újnak számító úton induljanak el.

De vannak közöttünk pályakezdő, fiatal munkatársak is, akik megéreztek, felismerték, hogy nekünk, akik ide születünk, ide szól a küldetésünk, itt és most kell vállalnunk „a világ gondjaiból egy hazányit”.

Ha lehet a köszönetek sorában sorrendet tartani, akkor talán a legnagyobb köszönet mégis a szülőket illeti, nem az anyagi támogatásért, nem a sok kétékezi munkáért, melyet azért végeztek, hogy az iskola idejében elkészüljön, hanem azért az óriási bizalomért, mellyel ránk bízták gyermekeiket.

Mint négygyermekes gyakorló anya, jól ismerem azt az aggodalmat, azt a torkot és szívet szorító érzést, amelyet akkor érez egy szülő, amikor

gyermekét átadja, rábízza a tanító nénire, az osztályfőnökre. Sok mindent megkérdez ilyenkor a gondos szülő, de azt, ami leginkább foglalkoztatja, azt nem meri kimondani. Azt, hogy kedves Tanító Néné, kedves Tanár Úr, fogadja el, segítse, szeresse a gyermekemet!

Ezekre az aggodalmakra most névadónknak azzal a gondolatával tudok válaszolni, amelyet iskolánk jelmondatául választottunk:

„Elég látom, hogy fiatalok vagytok és máris szeretlek benneteket!”

Sokak számára kérdés az is, hogy mitől katolikus egy iskola, miben különbözik más iskoláktól, ad-e valami többet, valami mást, és ha igen, mi az?

Iskolánkban gyakran találkozunk azzal a pedagógiai szemlélettel, amely semmi mást nem tart fontosnak, mint hogy a gyermek jól érezze magát, ne kössék gúzsba se viselkedései se teljesítménybeli elvárások. Ezzel állítják szembe az ún. poroszos módszert, amely szigorú fegyelmet, rendszeres munkát követel és keményen számon kér.

Én azt gondolom, hogy a két szélsőség között egyensúlyt tud teremteni az okos, józan szeretet. A gyermek maga is igényli, hogy rend, rendszeresség legyen körülötte és úgy is jól érezheti magát, hogy közben bizonyos normákat megtart, követelményeknek eleget tesz, becsületes munkát végez.

Mi bátorít minket arra, hogy ennek a kényes egyensúlynak a megteremtésére vállalkozunk? Éppen a keresztény hit. Mert ahogy Lustiger, Párizs bíboros érseke megfogalmazta, *„a keresztény hit a szabadságra és annak veszélyeire ébreszt rá”*.

Kedves Gyerekek! Egy-egy új tanév megkezdése mindig tele van bizakodással, lelkesedéssel, új elhatározással. Ilyenkor minden gyerek barnább, nagyobb, erősebb, okosabb, mint az előző tanév befejezésekor volt.

Mi most holnaptól mindannyian új, közös életet kezdünk. Ahogy otthon a családban is a legkisebbet mindig megkülönböztetett figyelem, féltő, óvó szeretet veszi körül, úgy itt most különösen nagy szeretettel és örömmel köszöntöm kis elsőseinket. Kívánom nektek és magamnak is, hogy várákosaitoknak minél jobban meg tudjunk felelni és hogy azt a bizalommal teli nyitottságot és csillapíthatatlan érdeklődést, amellyel idejöttetek, mind a 8 éven át és még azon túl is megőrizzék!

Andrásfalvy Miniszter Úr üzenetét Korzenszky Richárd tolmácsolta nekünk, én viszont gondolataim sorát most az Ő imájának szeretném zární.

Istenem, fiatalok közé vezettél, hogy tanítsam, neveljem őket.

Tudod, mennyire szükségem van nekem is a szóra, melyet te mondasz ki, hogy életük legyen.

Legyen tiszta a hallásuk, hogy a sokféle kimondott szó közül megfogadhassák az életadót!

Legyen tiszta a látásuk, hogy mélyebbre tekinthessenek, mint a pusztá felszín!

Legyen tiszta a szívük, hogy minden töredékes tudásnál és tudománynál többre értékeljék azt az életstílust, melyet Krisztus evangéliumában nyilatkoztattál ki nekünk.

Add, Uram, hogy személyes példámmal hozzád közelebb vezethessem diákjaimat, akik szomjúhozzák az igazságot, hogy életük mind teljesebb — szebb, boldogabb — lehessen. Amen

Az 1992/93-as tanévet, az Albertfalvi DON BOSCO Katolikus Általános Iskola első tanévet megnyitom.

Az Iskola igazgatójának összefoglalója

*„Míg a jövődnek bírod
Szögezni márvány homlokod,
Nincs addig darvadozni miért,
Mi jön, ne kérdd.”*

(Sík Sándor)

Elmúltak a forró, lázas munkával telített nyári hetek. Az évnyitót követő napon enyhült végre a hőség, átadva helyét a szelídebb simogató őszi verőfénynek. A templom körüli fák lassan elvesztették lombjukat, és ismét tél eleji szürkesség burkolja a kis teret, mely szép és nyugodt most is, de gyakrabban veri fel gyermekricsaj a csendet. Az iskolával együtt a templom is otthonunk lett.

Szép, de bizony nagyon kemény hónapokat tudhatunk magunk mögött. Mindennél nagyobb elismerés azonban számunkra, hogy gyermekeink jól érzik magukat, szívesen jönnek iskolába és így szüleik gondjain is tudunk enyhíteni.

A tanítási órákon kívül, szép közös kirándulásokra került sor. Délutánonként, sportolási lehetőség, drámai színjátszó, operabarátság, környezetvédelmi, történelem, német, angol nyelvi szakkör várja a gyerekeket. Mega-

lakult, és már több ünnepi alkalmunkat tette még emlékezetesebbé az énekkarunk.

Sok szívesen látott vendége, látogatója is volt iskolánknak. Két alkalommal jöttek az Óvónői Szakközépiskola növendékei (1-1 osztály) pedagógiai tapasztalatcserére tanáraikkal együtt. Novemberben nálunk tartotta foglalkozását a kerület óvónői munkaközössége.

Mindnyájunk számára emlékezetes, szép ünnepély volt október 22-én. Az iskola zászlójának szentelése és az 1956-os forradalom és szabadságharc évfordulójáról való megemlékezés résztvevője volt Andrásfalvy Bertalan miniszter Úr is.

A karácsonyra készülődés izgalmát fokozta az Egyházközség kezdeményezésére kiírt pályázat is. Képzőművészeti alkotásokkal, önálló irodalmi művek írásával és színpadi művek előadásával készülnek tanulóink. Az ünnepélyes eredményhirdetés január 31-én DON BOSCO ünnepén lesz.

Jóleső fáradsággal várjuk a közelgő ünnepeket és töretlen hittel, bizalommal az Új Évet.

1992. december hó

Dr. Párdányi Miklósné
iskola igazgató

**Andrásfalvy Bertalan művelődési és közoktatási miniszter
ünnepi beszéde az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola
1992. október 22-i zászlószentelőjén**

Igen tisztelt Plébános Úr, Igazgató Asszony, kedves Vendégek és Gyerekek!

Örömmel vállaltam el ezt az ünnepi megemlékezést abban az iskolában, amelynek szeptemberi évkezdése új úton régi vágyakat teljesítve indult. Együttal most itt ezen a méltó helyen ünnepeljük meg a világtörténelem egyik legszebb forradalmát. Eddig erről a forradalomról nem sokat lehetett beszélni az elmúlt harminc esztendőben. Mi, akik átértük, hallgatásra ítéltettünk. Évekig, ha szűk baráti társaságban szóba került forradalmunk és beszélhettem róla, lázas lettem, éreztem, hogy felszökik a hőmérsékletem, szinte rosszul voltam az emlékektől. Úgy voltam vele, mint édesanyám emlékével, hogy legjobb lenne felejteni, nem gondolni rá többet. Az utóbbi időben már gyakran írnak erről a forradalomról. Ha az eseményeket

kronologikus időrendben felsoroló könyveket, füzeteket kezembe veszem, kis idő múlva félredobom azokat.

Önök közül sokan személyesen is tanúi lehettek a forradalom eseményeinek, tapasztalhatták, hogy ez a forradalom nem a több fizetésért, a jobb életkörülményekért, hanem az Igazságért és a Szabadságért folyt. Ez a csodálatos forradalom a fiatalok forradalma volt, a fiatal gyermekembereké. Az akkori fiatalokról azt hittük, hogy nem is tudják már, mi az, hogy magyarság. Az iskolákban ugyanis azt tanították, hogy mi magyarok ennek a Kelet-Közép Európának a többieket elnyomó, utolsó nemzete vagyunk. Az akkori ifjúság nyilván otthonról és némelyek közülük az iskolából hozta ezt az érzést. Hiszen azért volt néhány iskola — nem sok —, ahol ápolták és megtartották a nemzeti érzést. Az akkori fiatalokat ez a szellem vitte az utcára és ott közülük sokan az életüket is áldozták.

Arról a forradalomról keveset fognak írni, hogy a betört kirakatokból nem loptak el semmit, hogy az elesettekhez virágcsokrokat tettek, hogy az Astoriánál magát megadó orosz katonát cigarettával kínálták, hogy amikor odarohant a közelben fekvő egyik halott hozzátartozója és lincseléssel fenyegetett, akkor lefoglák társai.

S arról sem írnak egy sort sem, vagy ha igen, a valóságtól teljesen elszakadva, hogy a Parlament előtt, a Himnusz éneklő tömegre tüzet nyitottak, de nem felülről, hanem a felvonult páncélautókból. De arról sem írnak, hogy hogyan áldozták egymásért fel az emberek életüket, akik nem akartak semmi mást, csak a szabadságot. Ezért nagyon jó erre visszaemlékezni, hiszen most egy vér nélkül kivívott forradalom után nem az áldozatokról kell szerencsére beszélnünk, hanem csak a nehézségekről kell szólnunk.

De legtöbben nem érzik, hogy a legnagyobb dolgot nyertük meg, amiért ez az iskola is létrejöhetett, a szabadságot. S most a kicsinyes bérharcok idején, mikor az országnak el kell viselni az átállás szörnyűségeit, amikor összeomlott a keleti partnerek majd mindegyike, akik átvették gépeinket, élelmiszereinket, amikor óriási adósságot kell törleszteni, akkor mindenki a másik pénztárcáját nézi. Mást se hallani, csak azt, hogy nekem milyen rossz, de közben az autóktól nem férünk el az utcákon és legtöbbszörnek van mit a tejbe aprítani.

Igaz, hogy ugyanakkor a szegények gondja egyre inkább nem az államnak, hanem a társadalomnak a gondja. Amit az állam a maga szociális intézkedéseivel nem, vagy csak nehezen tud biztosítani, azt a társadalomnak kell átvállalni.

Ezért örülök, hogy ez az iskola megnyitotta kapuit, ahol nem csak arról fognak hallani, hogy minden rossz, hogy ebben az országban nem változott semmi, hogy egyre rosszabbul megy nekünk. Nem csak a jólétről, a múltó értékekről, a divatról kell beszélni, hanem azokról a ma már sokak számára furcsának tűnő elfelejtett értékekről is, mint a Béke és a Szabadság. Ha körülnézünk, körülöttünk égnek az országok, néhány száz kilométerre a határ túlsó oldalán békétlenség, kivégzések, harc és iszonyat uralkodik, mindaz amit a rádióból hallottunk, vagy a televízióban láthattunk.

Ezekhez képest mi egy békés sziget vagyunk. A sajtóból és a közszolgálati médiákból olyan sokszor olvasom és hallom ezeket az elkeserítő, hitet és reményt elveszíteni kívánó és sugalló híreket, hogy néha már szeretnék felkiáltani: Hát békénk van, szabadságunk van, dolgozhatunk, építhetünk, építhetjük a jövőt és az országot, építhetjük önmagunkat!

S ez az a szabadság amit mi nem tudunk értékelni!

Fogadjuk meg, hogy soha többet nem engedjük be ebbe az országba azokat akik diktálják, meghatározzák lelkiismeretünket, világnézetünket, pártállásunkat!

Most, október 23-a előestéjén gondoljunk azokra, akik tudták, hogy mi a szabadság. Én hiszem, hogy ebben az iskolában meg fogják tanulni a gyermekek, hogy mi a szabadság, mi az ember egyéni szabadsága. Bízom, hogy meg fogják tanulni azt, hogy mi is az ember szabad akarata, megismerik azt a szabad akaratot, ami leginkább hasonlóná teszi az embert a Teremtőhöz, aki szabad akaratából teremtett minket. A teremtés közben nekünk is átadta ezt a szabad akaratot, így sorsunk felől, lelkünk felől, országunk felől mi magunk dönthetünk. Az ismeretek, a tudományok elsajátítása valamint a játék mellett jó ha ezt is megtanuljátok, és akkor a legtöbbet tanultátok meg '56-ból.

Kívánom ennek az iskolának, hogy békességben készüljön fel arra az életre, és éljen azzal a szabadsággal amit '56 vívott ki. Kívánom, hogy élhessünk egymással szeretetben, bizakodva, reménykedve egy szép jövőben.

Kiadja az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség, 1992.

Az ünnepi beszédeket képmagnóval rögzítette és
lejegyezte Sümegh László.

Technikai szerkesztő Kiss Gábor